

BLUDOVICKÝ VÁNOČNÍ VYDÁNÍ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2019 • Cena 20,- Kč

Rozhovor s vikářem Ondřejem Strokou

Ondřej Stroka je v současné době studentem 4. ročníku oboru evangelikální teologie na Univerzitě Mateja Bela v Banské Bystrici. Je ženatý a se svou ženou Kimberly žije v Třinci. Od září 2019 slouží jako vikář v našem sboru v Havířově Bludovicích, kde se postupně zaučuje v pastorské činnosti.

1. Jaké rozhodnutí Vás vedlo k tomu stát farářem?

Pojí se to s tím, kdy jsem se poprvé dostal do kontaktu s církví. Vyrůstal jsem v kulturně křesťanské rodině, která se sice křesťanskou nazývala, ale spíše jen věděla, že nějaký Bůh existuje. V mých 12 letech jsem obdržel dopis s pozváním ke konfirmační výuce. Od té doby jsem začínal poznávat našeho Boha a později, když jsem byl v 8. nebo 9. třídě, jsem pocítil velkou touhu studovat teologii. Věřím, že onu touhu jsem dostal od Pána, protože se mnou zůstala až do maturitního ročníku, kdy jsem posílal přihlášky na vysokou školu. Na druhou stranu také věřím, že Bůh každého z nás povolává k nějakému účelu a poskytuje nám k tomu nezbytné duchovní dary. Myslím si, že mě povolal za učitele a pastora. Snažím se být dobrým správcem darů, které jsem obdržel, a chci je použít k požehnání lidí kolem mě i růst Božího království.

2. Jak se v posledních čtyřech měsících změnil Váš osobní i pracovní život v souvislosti s praxí v bludovickém sboru?

Studium je v plném proudu a mimo studium také vyučuji angličtinu. Mimo práci a studium mi tedy mnoho času nezbyvá. Dávám si záležet na tom, jak si rozplánovat svůj čas. Samozřejmě můj osobní duchovní růst a čas s rodinou jsou přednější než práce a studium. S Boží pomocí však zatím všechno stíhám.

Poslední tři měsíce v Bludovicích však byly obdobím, kdy jsem se mnohému naučil, v různých oblastech vystoupil ze své komfortní zóny, ale také potkal mnoho úžasných lidí a našel nové přátele. S bratrem pastorem se mi velmi dobře spolupracuje a jsem vděčný za jeho vedení a přípravu na budoucí službu. Myslím si, že nám to spolu dobře funguje a jsem především vděčný za jeho otevřenost a skvělou komunikaci.

3. Jaké jsou Vaše vize v rámci bludovického sboru?

Bludovický sbor je pro mě pořád novým prostředím. Mou vizí, ať už mě Pán povolá kamkoliv, je: snažit se vytvořit společenství, které bude následovat Boha - ne slepě a bez otázek. Mám velkou radost, když se lidé ptají. Já se také pořád ptám, protože Bůh a všechny jeho vlastnosti a skutky jsou často těžko pochopitelné. To však neznamená, že se máme všichni chovat jako slepci a dělat jen to, co nám naši pastoři káží. Vztah s Bohem je dynamický a živý. Musíme se stále dotazovat. V tom je jádro upřímnosti. Nechci vytvořit společenství, které bude mít strach se zeptat: „Existuje doopravdy Bůh? Můžeme věřit Bibli? Proč Bůh řekl ve svém Písmu to, co řekl? Není Bůh sám proti sobě?“ I když jsem křesťan a uvěřil jsem Božímu evangeliu, neznamená to, že má víra bude vždy na vrcholu. Mezi každou horou (Sion) je údolí šeré smrti.

Jednou je naše víra silná a dokáže povzbudit celé davy, někdy je slabá a potřebujeme, aby nás naši bratři a sestry nesli v náručí. Nechci však, aby v jakékoliv situaci převládli ve společenství strach. Kéž se naše církev SCEAV s každým jednotlivým sborem vyznačuje láskou! Láskou, jakou Kristus miloval a miluje každého. Láskou, která je silnější než smrt a sahá až

za hrob. Takovou lásku si přeji, abychom měli vůči Pánu, ale ve stejné míře i mezi sebou navzájem.

4. V adventním kázání jste uvedl, že se velmi těšíte na Vánoce a na atmosféru s nimi spojenou. Jak budou probíhat Vaše letošní Vánoce a kde je strávíte?

Letošní Vánoce strávíme opět v rodinném kruhu. Jsme s manželkou Kim rádi za to, že i tento rok k nám přiletí její rodiče z Arizony. Bude to tedy taková multikulturní akce. Společně i s mými rodiči a prarodiči a další rodinou budeme mít tradiční českou štědrovečerní večeři, ale přidáme k tomu oblíbený broskvový

„koláč“ (z angl. „peach cobbler“) a další americké speciality. Vánoce budeme slavit u mého bratra doma, a ten dodal, že ať bez „koláče“ vůbec nechodíme. Tak moc si ho má rodina oblíbila. Někteří z nás pak půjdou na štědrovečerní bohoslužbu a tím zakončíme celý den.

5. Co byste popřál našim sborovníkům do jubilejního roku 2020?

Drazí bratři a milé sestry, přeji vám, aby vaše víra rostla v hojnosti, jakou měl náš Pán Ježíš Kristus. Každý z nás se nachází v jiné životní situaci, tíží nás různé problémy, máme nejruznější otázky o Bohu, pochybnosti, bolesti, stres a úzkosti, ale za celý můj život jsem nepoznal nic krásnějšího, než je Boží přítomnost v lidském srdci. Ať už se v životě potýkáte s čímkoliv, přeji vám, abyste svou oporu hledali u Pána, protože mu na vás nesmírně záleží. Proč by jinak za nás posílal na smrt svého Syna? Přeji vám rok plný požehnání, naplnění a úspěchů ve všem, do čeho se budete pouštět. Ať vám Pán ve své nekonečné lásce bohatě žehná a vede každý váš krok i v roce 2020.

- Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná.

Slavný pohřeb padlých četníků.

Jehož vrah Ondráš nebyl dosud dopaden.

Včera byly slavně pohřbeny oběti své povinnosti, dva mužové, kteří padli zákeřnou střelou při ochraně života a majetku občanstva. Ve svém rodišti v Dolních Bludovicích pod Beskydami byl pohřben strážmistr Svoboda, s nímž se celý uhersko-hradský kraj rozloučil už ve čtvrtek, vrchní strážmistr Sítka byl pohřben na Velehradě. Jakou účast vzbudila tragická smrt obou četníků, o tom svědčila účast na jejich pohřbu — kromě oficiálních smutečních hostů přišlo přes 3000 občanů vyprovodit vrchního strážmistru Sítka na poslední cestě. Smuteční průvod zahájila čestná rota 27. pěšího pluku z Uherského Hradíště, za ní šlo četnictvo soustředěné právě na Velehradě, potom 19 členů policejní stráže z okolních obcí, přes 80 hasičů ve stejnokrojích, potom hudba 27. pěšího pluku. Dvanáct četníků neslo věnce a ještě jich zbylo tolik, že musely býti zbývající naloženy na vůz. Až k velehradskému kostelu nesli rakevy se zesnulým členové obecního zastupitelstva na Velehradě, z kostela pak družové vrchního strážmistra a po stranách šla čestná vojenská stráž se skloněnými puškami. Za rakevu šla manželka zavražděného vrchního strážmistra se dvěma četnickými důstojníky, příbuzní, zemský četnický velitel generál Putna se štábními důstojníky, velitel 27. pěšího pluku Šafařík a důstojníci, zástupci úřadů, korporací a spolků, prokurátor Veselý se všemi členy státního zastupitelství v Uherském Hradíšti, členové krajského a okresního soudu s prezidentem dr. Součkem v čele, přednosta okresního úřadu

vládní rada Janušík, členové městského zastupitelstva a starostové okolních obcí, různé spolky a deputace. Průvod uzavírala čestná rota a pak se táhl proud 3000 občanů z celého kraje. Na hřbitově se rozloučili se zesnulým generál Putna, vládní rada Krupař z Uherského Hradíště, starosta velehradský Danko a farář Stryhal. Když vojenská hudba zahrála slavní hymnu, byla rakev spuštěna do hrobu a vojsko vypálilo čestnou salvu padlému hrdinovi.

*

Pátání po vrahovi Františku Ondrášovi je nesmírně těžké, protože silný zločinec zná celý kraj, zná v lesích všechny pěšinky a má v hlubokých hvozdech úkryty, kterých četníci nemohou znát. Bývali společníci a kamarádi Ondrášovi byli zašateni a vyslechnuti ve vězení, ale ani oni nemohou říci, kde se Ondráš skrývá. Vrah je ve výhodě, protože četníci musí postupovat opatrně v lesích, kde může po nich zločinec dobře ozbrojený střelou z úkrytu, proto se bezpečnostní orgány rozhodly použít při pronásledování policejních a četnických psů. Ve čtvrtek odjel do Uherského Hradíště s pátacím psem četnický strážmistr Vymětal z Přerova, také z Brna byl odeslán do Uh. Hradíště služební pes a nyní mají všechny četnické stanice z celého okolí, jež mají služební psy, dát je do služeb pátrajících četnických oddílů. Ačkoli byl vrah již několikrát spatřen, nepodařilo se ho do večerního večera dopadnout.

Četník z Bludovic

Když se procházím po našich hřbitovech, říkám si, jaké životní příběhy a osudy se skrývají pod jednotlivými náhrobky.

Často jsem se také zastavil před hrobem Jaroslava Svobody na novém hřbitově, na jehož pomníku je tento nápis: Jaroslav Svoboda, četnický strážmistr a bývalý příslušník ruské legie, byl zavražděn rukou zločinnou při konání služby pro bezpečnost obyvatelstva.

Říkal jsem si, kde a jak se asi tato událost odehrála, a předpokládal jsem, že se to

nikdy nedovím. Nedávno se však na nás telefonicky obrátil jeden člověk s dotazem, zda se na našem hřbitově nachází hrob četníka Svobody, odpověděl jsem mu, že ano, a zaslal jsem mu fotografii hrobu. Na oplátku mi zaslal historické dokumenty, protokoly a novinové články o příběhu strážmistra Jaroslava Svobody.

Jaroslav Svoboda pocházel z Dolních Bludovic, za první světové války bojoval jako legionář v Rusku. Po válce vstoupil do řad nově se formujícího četnictva. Sloužil v Moravské Ostravě, od ledna 1933 byl převelen na četnickou stanici do Velehradu, kam se přestěhoval i se svou manželkou. Tam už delší dobu četníci pátrali po vojenském zběhovi Františku Ondrašovi, který se skrýval v okolních lesích a vykrádal různé domy. 6. března 1933 upozornil místní hajný četnictvo, že v jedné dřevěné boudě v lese se pravděpodobně někdo skrývá. Na místo vyrazil druhý den brzy ráno vrchní strážmistr Sitek a strážmistr Svoboda. Ondraš však na ně čekal a oba zákeřně zastřelil.

10. března 1933 se konal na Velehradě pohřeb obou četníků za velké účasti četnictva i veřejnosti v počtu asi 3000 osob. Po obřadu byly ostatky J. Svobody převezeny do Bludovic, kde se na hřbitově konal rovněž obřad se všemi poctami za účasti asi 1 000 osob. J. Svoboda zemřel ve věku 39 let, jeho žena Aloisie zemřela v roce 1990.

Jsem rád, že jsem se mohl seznámit s tímto životním příběhem. Nyní se rád s vámi o něj dělím.

- kurátor Rudolf Volný

Pobyt na chatě Oáza

Jsem žákem 8.A třídy Základní školy Gorkého a v letošním školním roce 2019/2020 navštěvuji konfirmační výuku, kterou vede pastor Vladislav Volný. Po dvou měsících docházky nás zkušenější dorostenci pozvali na třídní pobyt do Písku u Jablunkova na chatu Oáza. Když jsme se po příjezdu ubytovali, dostavili jsme se do klubovny k večernímu programu. Tam jsme se společně seznámili, soutěžili jsme, zhlédli prezentaci starších dorostenců, kteří navštívili Barcelonu. S panem pastorem jsme se zamýšleli nad

biblickým veršem: „Miluj Hospodina svého celým srdcem, duší a myslí.“ Další den jsme se vydali na dlouhou túru na chatu k manželům Bednářovým. Počasí bylo přívětivé a naše odměna v podobě guláše skvělá. Cesta zpátky rychle uběhla, protože jsme si společně povídali. Musím doplnit, že na výšlapu nás doprovázel pan vikář Ondřej Stroka se svou manželkou Kim. Ten měl večer poutavé zamyšlení o tom, že každý z nás obdržel od Boha dar, který můžeme využít k přiblížení se a poznání toho, kým Pán je. Součástí večerního programu byl zpěv a tančení podle herní konzole. Poslední den patřil balení a loučení s novými kamarády. Dorostový pobyt na horách mě velmi zaujal, protože jsem se tam cítil dobře.

- konfirmand Matěj Cyž

*„Zasadzeni w domu Pańskim wyrastają w dziedzińcach
Boga naszego. Jeszcze w starości przynoszą owoc,
są w pełni sił i świeżości.” (Psalm 92,14-15)*

*Szanownym Jubilatom
Danieli Stasiowej i Karolu Chodurowi
z okazji 90 urodzin życzymy obfitego
Błogosławieństwa Bożego i zdrowia na dalsze lata.*

Laudate na vavřínech neusíná

Pěvecký sbor Laudate si v září připomněl 20. výročí své pěvecké existence pod vedením Pavlína Volné. Členky souboru rozhodně nezahlásí, a proto v následujících měsících poctivě zkoušely a učily se nové písně. V podzimním období svým zpěvem obohatily sváteční bohoslužby v Šenově, kde se konala památka založení tamější kaple. Tato bohoslužba byla výjimečná i tím, že v jejím rámci pronesl kázání vikář Ondřej Střoka. Sbor dále vystupoval na biblické hodině v Domově seniorů Luna v Havířově Šumbarku. Členky Laudate se tak mohly setkat s některými bývalými sborovnicemi z našeho farního sboru, kteří se ze zdravotních důvodů již nemohou účastnit nedělních bohoslužeb v Bludovicích. Biblické hodiny jsou tedy pro ně místem setkávání s Bohem a lidmi stejného smýšlení. Sbor Laudate v našem kostele vystoupí na bohoslužbě ve 2. svátek vánoční, na kterou srdečně zveme.

- Pavlína Volná

Podobenství o třech židlích

Zkuste si představit **tři židle**, které stojí v řadě vedle sebe. A nyní se ve své fantazii posadme na židli uprostřed. Ta představuje **místo, na kterém obvykle v kostele sedíte**. Nalevo od této židle je **místo pro toho, kdo v kostele sedával ještě dříve, než jsme přišli vy**. A ten někdo vás do kostela pravděpodobně pozval. Nabídl vám místo po své pravici se slovy: „*Toto místo držím pro tebe. Moc bych si přál, aby nezůstalo prázdné. Pojď, sedni si vedle mne.*“

Zkusme si vzpomenout, kdo to byl? Možná naši rodiče, kteří nás přinesli ke křtu v době, kdy nám bylo jen několik měsíců. Možná nás do kostela pozval někdo až v dospělosti. Jisté je, že nikdo z nás se v kostele neobjevil jen tak. Vždy zde byl někdo, kdo nám o Bohu řekl a přivedl nás sem. Žádná generace se neocitla v kostele, aniž by nepřijala pozvání od té předchozí. Mohli bychom si představit čáru, která vede od naší židle přes všechna staletí zpět až k Ježíši a jeho 12 apoštolům, jež na začátku také zvali své přátele k Bohu.

Svou pozornost nyní přenesme na **židli vpravo**. Nad ní by mohlo být umístěno motto ze Žalmu 78: *Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení*

o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. Jinými slovy: židle na pravé straně je určena těm, kteří o Bohu ještě neslyšeli. Může se jednat o naše děti, vnoučata, ale také vrstevníky, přátele a známé. Jsou to lidé, které bychom si přáli mít v rodině víry.

Na tři židle bychom mohli pohlížet také jako na **tři časová období**. Židle uprostřed představuje **přítomnost**, židle nalevo **minulost**, židle napravo **budoucnost**. Existují církve, které si – obrazně řečeno – vystačí se dvěma židlemi. Jejich činnost je zaměřena na to, co se děje teď a co bude zítra. V jejich hledáčku není prostor pro minulost. Na opačném pólu bychom našli církve, které se zase natolik zabydly v minulosti, že jim zcela uniká současnost, o budoucnosti ani nemluvě.

V našem sboru se snažíme pracovat s modelem tří židlí. Uvědomujeme si, že je za námi minulost s velmi silnými a nosnými prvky, které nechceme ztratit, protože jsme přesvědčeni, že zápasy, které vybojovala prvotní církev a které znovu objevili naši reformační otcové, promlouvají do naší přítomnosti, ale taktéž vytyčují směr naší budoucí existence.

Nabízí se otázka, jak můžeme v dnešní době šířit odkaz Ježíšovy lásky? Na co nesmíme zapomenout, aby byla naše víra přemýšlivá i atraktivní zároveň, abychom se vůči okolí pouze negativně nevymezovali, ale zajímali se o to, co se děje ve společnosti i životech lidí, kteří v ní žijí spolu s námi? Především bychom si měli uvědomit, že jsme od Boha obdrželi nesmírné požehnání, díky němuž jsme dnes tam, kde jsme. Když pohlédneme na své místo v kostele, měla by se nás zmocnit odpovědnost za to, abychom svěřené dědictví předávali dál. Jinými slovy: pro příští generaci bychom měli udělat tolik, kolik udělaly předchozí generace pro nás. Jak na to?

Nabízím několik tipů:

Zvěte. Zkusme si znovu uvědomit, že jsme v kostele díky někomu, kdo nám kdysi řekl: *Rád bych tě pozval k nám do kostela. Chtěl bych ti říct něco více o své víře. V kostele je vedle mě volné místo. Držím to místo pro tebe.* Jestliže nevíte, jakého člověka by si Bůh přál mít v kostele vedle vás, podívejte se na fotky do svého mobilu. Jistě se tam nachází tvář alespoň jednoho člověka, na kterém vám záleží. Nikdo není tak soběstačný a dokonalý, aby si v životě vystačil bez Boha. Tato nastíněná misijní strategie je prospěšná i pro samotný sbor. Když si totiž přejete někoho pozvat, chcete, aby se mu v našem sboru líbilo. Uvědomujete si, že v sázce je celý jeho další život s Bohem, nebo bez Boha, a proto si velmi přejete, aby „to“ klaplo. V nejlepším případě se začnete modlit: *Pane Bože, dej, ať se dnes vydaří kázání, ať zní hezké písně, ať jsou lidé v kostele milí a usměvaví, ať se nic nepokazí.* Není pochyb o tom, že Pán Bůh takovou modlitbu vyslyší.

Zapojujte. Lidé mohou přijít do kostela proto, že se jim líbí varhanní hudba nebo kázání, ovšem vrátí se do něj a najdou si v něm své místo jen díky vztahům. Jde o to, abychom zůstali s tím, koho pozveme ve spojení, stali se jeho přítelem. Izolace - duchovní, nebo tělesná - zabíjí.

Bud'te štědrí. Jestli si přeješ, aby se tvá víra ve sboru rozvíjela, a přeješ si, aby všech oblastech prospívalo, je potřeba tvé finanční podpory. Potřebujeme finanční práci s dětmi, dorostenci, manželskými páry, lidmi středního věku i seniory. Ani jedna generační skupina nám není lhostejná, chceme pro ní udělat maximum, ale bez tvé finanční podpory to nedokážeme.

Pomáhejte. Objevte, v čem jste byli obdarováni a z vděčnosti za tento objev chtějte přiložit ruku k dílu. Nabídněte svou pomoc někomu z vedení sboru. Vaše ruce, nohy, uši, ústa a oči mají velký potenciál. Lze jej využít k pomoci.

toto místo ve
podporu pro

Závěrem se opět podívejme na zmíněné tři židle. Církev roste tehdy, když se lidé více soustředí na židli, která reprezentuje budoucnost, než na židli, která reprezentuje přítomnost. Kéž váš zrak padne na židli po vaší pravici a vynoří se otázka: *Bude někdo sedět na této židli? Pomohu někomu z mých blízkých najít cestu k Bohu? Přispěji k tomu, aby se náš sbor stal místem, kde lze zakusit obnovující moc Ježíšovy lásky?* Každý z nás má vedle sebe pravou i levou židli. A není to náhoda.

- pastor Vladislav Volný

Druhá adventní neděle ve znamení cesty k Bohu a přátelství

Je Advent. Nalistovala jsem si toto heslo ve *Slovníku biblické kultury*, kde jsem se dočetla, že Advent je začátek liturgického roku, období čtyřnedělního očekávání narození Vykupitele. Vyvrcholením je Štědrý den.

Z pohledu dnešního člověka jde o období spojené s velkým úklidem, pečením cukroví, honbou po nákupech a sháněním dárků a také uklidňováním dětí, že „Ježíšek“ připraví rozzářený stromeček, a budou-li hodné, nezapomene na ně s dárky. Když však doma zapálíme svíčku na adventním věnci, není možné ubránit se vzpomínkám na ty, kteří tu s námi v předchozích letech byli a už nejsou, nebo že ve světě je hodně bídy a utrpení. S takovými myšlenkami je dobré jít mezi lidi. Využila jsem tedy pozvání těch, kterých si velmi vážím: shodou okolností mých bývalých studentů, a to pastora SCEAV Vladislava Volného a jeho manželky Pavlínky.

Druhou adventní neděli jsem prožila na bohoslužbě, která byla věnována dětem. A ty rozhodně nebyly pasivní. Proměnily se v herce a předvedly scénky, které se naučily pod vedením Pavlínky Volné. Malá děvčátka roztočila žluté kostýmy a vsugerovaly nám podobu hvězdiček, které vyzývají na hvězdě kometě, co se stalo, že se v Betlémě objevila zrovna v tuto dobu. Bylo to kouzelné.

Poté přišli na scénku *mladí muži*, uvedení jako mušketýři. Autorka se nechala inspirovat slavným románem Alexandra Dumase staršího „Tři mušketýři“.

Šlechtic ze starého rodu byl nadšen rozhodnutím svého jediného osmnáctiletého syna D'Artagnana, který se chce stát mušketýrem. Vybavil jej do Paříže, města mušketýrů, třemi dary: rodinným mečem, mušketýrským kloboukem a drahocennou Biblí. Mnohem cennější však byly rady tohoto přísného, zásadového, hrdého a milujícího otce, který kladl synovi na srdce, aby dodržoval Boží přikázání, nezapomněl na víru svých předků a důstojnost šlechtického jména,

Sledovali jsme spěch a ukvapené chování D'Artagnana, jež málem vedlo k soubojům mívajícím katastrofální následky. Včasné uvědomění si

otcových rad situaci otočilo a dalo vzniknout pevnému přátelství tří mušketýrů a čtvrtého nováčka D'Artagnana, a to pod přísahou: *Jeden za všechny, všichni za jednoho.*

Potlesk byl dlouhý a upřímný, záměr byl všemi pochopen a oceněn. Herci byli excelentní a totéž platí o jejich příkladné češtině. Díky za krásnou druhou adventní neděli.

- Mgr. Milada Kučerová

Adventní večírek s Hynkem Čermákem

V sobotu 7. prosince jsem měla plné ruce práce s pečením cukroví, když tu mě dcera překvapila vstupenkou na adventní večírek v bludovickém kostele. Přiznám se, že se mi vůbec nechtělo, ale nechala jsem se přemluvit. Adventním večerem nás provázal

pastor Vladislav Volný, který vedl rozhovor s populárním hercem z Dejvického divadla Hynkem Čermákem a jeho manželkou Veronikou Markovou Čermákovou, také herečkou.

Vyslechli jsme rovněž nádherné hudební vystoupení skupiny Kompaktní risk. To vše bylo balzámem pro mou duši. Zamyšlení herců, pěvecká a klavírní vystoupení navodila tu správnou předvánoční náladu. Moc děkuji všem organizátorům, kteří tuto akci připravili v nádherném prostředí evangelického kostela v Bludovicích.

- Mgr. Šárka Příbylová

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

*Petr Vlachynský,
Petr a Kateřina Vlachynští*

*Max Biegun,
David a Lucie Biegunovi*

*Daniel Liška,
Leoš Liška a Beata Bulawová*

*Magdaléna Motyková,
Jan a Barbora Motykoví*

*Valéria Valicová,
Patrik Valic a Dominika Uhrová
Alexej, Alexandr a Artur Kovalovi,
Petr a Petra Kovalovi*

*Tereza Zahumenská
(dospělá)*

Svatby

*Rjesovi, Jiří a Tereza,
roz. Čížová*

*Hůlovi, Martin a Markéta,
roz. Sekáčová*

*Gabčovi, Ladislav a Jitka,
roz. Michalíčková*

*Kasmanovi, Ondřej a Denisa,
roz. Gálisová*

Jubilanté

90 let
*Chodura Karel, Životice
Stasiowa Daniela, Důlnák*

80 let
*Słonkova Małgorzata, Bludovice
Moravcová Olga, Bludovice
Kosiec Karel, Datyně
Kubiczková Helena, Bludovice*

75 let
*Szafarczyková Anna, Bludovice
Czyžová Lidie, Životice*

70 let
*Bláha Jaroslav, Podlesí
Pyszkowa Waleria, Bludovice
Lasoň Milan, Datyně
Podskalská Alina, Bludovice*

65 let
*Kubínčiaková Eva, Bludovice
Koforz Emil, Datyně
Ing. Fryda Tadeusz, Bludovice
Pelcová Irena, Podlesí*

60 let
*Straková Ruth, Bludovice
Ing. Mlynarič Pavoľ, Bludovice*

55 let
Peterek Pavel, Bludovice

50 let
Danelová Irena, Bludovice

Pohřby

*Waleria Farna, r. Tabara,
81 let, Komorní Lhotka*

*Edvard Balon,
89 let, Haviřov*

*Adolf Buchwałdek,
91 let, Šumbarč*

*Ing. Karol Jaworek,
88 let, Bludovice*

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Haviřov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček